

[Valdemar Thomsen.]

som det kan ske gennem Radioen, kunde blive spredt ud til hver enkelt i Landet. Naar jeg siger, at det vilde virke opdragende ogsaa for Pressen, hvilket jeg tillægger den allerstørste Betydning, mener jeg dermed, at et Blad vilde betænke sig paa at afsløre sig som upaalideligt, naar Redaktøren vidste, at Publikum vilde være i Stand til at kontrollere Stoffet ret nøje. Vi er saa tilbøjelige til at kritisere de autoritære Staters ensrettede Presse. Det er klart, at en saadan er der ikke Plads til i et Land med Folkestyre, men hvad er i Grunden mest uheldigt: et Forbud mod at fortælle Sandheden om de faktiske Forhold eller en Ret, som vore Aviser har det, til at lyve til den store Guldmedaille?

Hvis Forbud og Censur tilsigter at skabe en stærk Stat eller at løfte Befolkningen op paa et højere moralsk Plan, maa det vel anses for mere forsvarligt end en Frihed, som medfører, at der uden Hensyn til Stat og Moral lyves for om muligt at tjene en partipolitisk Indstilling. Ja, jeg tillader mig at snakke rent ud, fordi jeg tror, det er Ting, som ikke kan lades ude af Betragtning. Naar der skal tages Stilling til dette Spørgsmaal, kommer vi ikke uden om, paa hvilken Maade det i Fremtiden vil være muligt for Demokratiet at hævde sig. Maa jeg erindre om, hvordan de forskelligt farvede Blade f. Eks. refererer et politisk Møde eller en Forhandling i denne Sal. Ofte er det, bortset fra Datoen, vanskeligt at se, at det er samme Ting, det drejer sig om; dygtige og evnerige Modstandere gøres til Nul og Niks, medens Partiets Repræsentant selv om enhver ved, at han i alle Henseender er en Undermaaler, hæves til Skyerne for sit intelligente Indlæg. Kort sagt, Referaterne giver et fortegnet Billede, ofte ved at fortie det, som for det kølle Parti er ubehageligt. Det hænder jo saaledes ret jævnlig — saa vidt driver man det —, at f. Eks. et Rigsdagsreferat fra en for Partiet sort Dag overhovedet ikke optages, overhovedet ikke omtales i det paagældende Partis ellers sandhedskærlige Organ. De fleste opmærksomme Avislæsere ved naturligvis, at netop saadan forholder det sig, hvad angaar Politik, og derfor et det ofte med et vist Ubehag, de giver sig i Kast med, hvis de overhovedet

gør det, politiske Ledere og politiske Referater. For mig er der ingen Tvivl om, at den Lede ved Politik, der spores i Befolkningen, har sin Rod netop i misvisende Artikler og Referater, og deri ligger ganske givet ogsaa en stor Fare for Demokratiet og for Aandsfriheden. Indtil for ganske faa Aar siden har der imidlertid som tidligere berørt ikke været andet at gøre end at lade Tingene gaa deres skæve Gang, og Faren ved at gøre det var for den Sags Skyld vel ogsaa paa det Tidspunkt mindre. Nu derimod, efter at Radioen er gaaet sin Sejrs-gang, er der Mulighed for en Ændring, ja, der er Mulighed for en Revolution paa dette for Folkeopdragelsen og Folkesundheden saa afgørende Omraade. Og hvem kan i Virkeligheden have noget imod, at reelle Oplysninger, saa vidt det er gør ligt, finder Vej til hele Befolkningen? Ved nærmere Overvejelse tror jeg, de fleste vil indrømme, at den eneste Maade, neutrale, grundige saglige Oplysninger kan gives paa, er gennem Radioen. Store og overmaade farlige Modstandere af en Plan i den Retning vil vi naturligvis have i Pressen i Almindelighed og i de store, rige Bladkoncerner i Særdeleshed. Det er menneskeligt og forstaaeligt, om disse vil søge at opretholde det Privilegium, de sidder inde med til at præge den offentlige Mening. Ulykken ved, at de beholdt det, vilde vel ikke være saa stor, hvis det var ædle Motiver, der laa til Grund, og ikke, som Tilfældet saa ofte er, Parti- og Kapitalinteresser. Spørgsmaalet er derfor saa enkelt og ligetil, og det bliver Regering og Rigsdag, som maa give Svaret. Skal det være tilfældige, i visse Tilfælde nedbrydende Kræfter, der fortsat skal have Monopol paa at præge Udviklingen, eller skal Folkets urgamle Instinkter, Kraft og sunde Omdømme have en Chance for at sætte sit solide Stempel paa det offentlige Liv? Svaret skulde ikke synes vanskeligt. Lige saa urimeligt som det i sin Tid vilde have været, om man havde sat en Stopper for Elektricitetens Sejrs-gang, fordi Fabrikanten af Olielamper derigennem fik Forretningen spoleret, lige saa urimeligt vilde det være, om man af Hensyn til Pressen vilde søge at opretholde en Form for politisk Oplysning, som har overlevet sig selv.

Hvis man nu vil spørge om, hvordan